

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **M. K.**

zastoupen: Mgr. Ladislav Bárta, advokát
v Ostravě, Purkyňova 6

proti

žalovanému:

Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje

Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
se sídlem v Hradci Králové, Věkoše 416

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. listopadu 2018, čj. KRP-104851-23/ČJ-2018-050022-SV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem v Ostravě, Purkyňova 787/6, se přiznává odměna ve výši 10 200 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za účelem správního vyhoštění.

I. Obsah žalobních bodů

2. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou z důvodu, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že žalovaný zcela odmítl využitelnost zvláštních opatření, a to pro nedůvěru k osobě žalobce, kterou odvíjí patrně především z toho, že žalobce pobýval dlouhodobě na území České republiky nelegálně, přičemž poukazuje rovněž na některé skutečnosti z jeho pobytové historie týkající se rozhodnutí o správním vyhoštění, jež mu zakázalo pobyt na území Evropské unie.
3. Žalovaný dle žalobce zjevně vyšel z přesvědčení o nemožnosti využití zvláštních opatření z toho důvodu, že žalobce se na území České republiky nacházel nelegálně a v minulosti se již dopustil protiprávního jednání. Žalobce pak s tímto závěrem žalovaného nesouhlasil a odmítal, že by bylo třeba přistoupit k nejprísrnějšímu možnému opatření, tedy omezení osobní svobody, neboť pro takový postup v jeho případě zjevně nejsou splněny zákonné podmínky.
4. Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 – 57. Např. v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, tak Nejvyšší správní soud shrnul, co bylo smyslem a cílem jejího přijetí. *„Cíl právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování vyplývá ze stěžovatele zmiňované důvodové zprávy Komise k předkládanému návrhu směrnice, podle níž navrhovaná právní úprava usiluje o omezení používání předběžné vazby a o jeho spojení se zásadou přiměřenosti. Předběžná vazba se použije pouze tehdy, jestliže to je nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrytí se před spravedlností a jestliže uplatnění méně závažných donucovacích opatření není dostatečně účinné (srov. návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o společných normách a postupech v členských státech při vrácení nelegálně pobývajících státních příslušníků třetích zemí ze dne 1. 9. 2005, č. KOM (2005) 391 v konečném znění, dostupná na <http://www.europarl.europa.eu>). Podle Soudního dvora Evropské unie návratová směrnice zavádí přesný postup, který mají členské státy použít při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje. Realizace vyhoštění musí být prováděna prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření. Pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navracení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace obrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU Hassen El Dridi, alias Karim Soufi, body 34 a 39, dostupný na <http://eux-lex.europa.eu>). Je tedy zřejmé, že smyslem zmiňované právní úpravy (čl. 15 odst. 1 návratové směrnice a zavedení tzv. zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců) byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před tím, než přistoupí k samotnému zajištění cizince.“*
5. V žádném případě tedy nelze připustit, jak žalobce dále uvedl, jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, přičemž excesivním příkladem tohoto přístupu je rozhodnutí žalovaného, které za důvod k zajištění považuje fakticky již to, že se žalobce nacházel na území České republiky dlouhodobě nelegálně, byť přitom v okamžiku svého zajištění nemařil žádné rozhodnutí o správním vyhoštění a nedopouštěl se protiprávního jednání, které by mohlo nabýt trestněprávní intenzity.
6. Žalobce upozornil, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 Azs 294/2016-18 ze dne 9. 2. 2017 upozornil na to, že samotný nelegální pobyt na území České republiky nemůže být důvodem pro nemožnost využití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců, k čemuž uvedl: *„Nelze souhlasit s městským soudem, pokud aproboval závěry žalované, ani v tom, že v případě*

stěžovatele již nejde o prostý nelegální pobyt, protože se po území České republiky pohybuje vědomě, dlouhodobě a cíleně se vyhýbá kontaktu s úřady. Samotný nelegální pobyt stěžovatele nelze zařadit mezi kvalifikovanější provinění, jakým by například byl nelegální pobyt po udělení správního vyhoštění, kdy by ho svým pobytem na území mařil. Většina nelegálních pobytů cizinců totiž zpravidla je vědomých, přitom tito se mohou i cíleně vyhýbat kontaktu s úřady; tato skutečnost však dle Nejvyššího správního soudu bez dalšího nepředstavuje relevantní přitěžující okolnost odůvodňující nepoužití zvláštních opatření. Samotný nelegální pobyt na území České republiky tak nemůže být důvodem pro vyloučení použití zvláštních opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců; opačný přístup by totiž vedl k praktické nemožnosti aplikace zvláštního opatření jako takového, neboť již samotné naplnění podmínky § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v naprosté většině případů nutně zahrnuje nelegální pobyt na území České republiky. Rovněž ani skutečnost, že stěžovatel na území pobýval bez cestovního dokladu a bez povolení pracoval, sama o sobě neznamená, že u stěžovatele je dáno důvodné nebezpečí, že se bude skrývat a že není možno zabezpečit jeho vycestování z území jinak než zajištěním.“

7. Stejný závěr je pak třeba uplatnit i u žalobce, který se svým pobytem na území České republiky v době, kdy byl zajištěn, nedopustil žádného maření správního nebo trestního příkazu k vycestování a jeho pobyt na území České republiky právě odpovídá situaci tematizované ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu. Ačkoliv tedy v případě žalobce neexistovaly důvody domnívat se, že se žalobce bude spolupráci s žalovaným vyhýbat nebo se skrývat, žalovaný přistoupil k radikálnímu kroku a žalobce omezil na osobní svobodě, ačkoliv k tomu nebyly naplněny zákonné důvody.

II. Písemné vyjádření žalovaného

8. Žalovaný uvedl, že šetřením v informačních systémech policie a z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 3. 11. 2008 vyplynulo, že žalobce do schengenského prostoru vstoupil naposledy v srpnu 2016 přes hraniční přechod Užhorod na ukrajinsko - slovenské hranici a následně na území Itálie na základě svého platného cestovního dokladu Ukrajiny s vylepeným maďarským vízem za účelem zaměstnání. Zmíněný cestovní doklad však v současné době již nemá, protože mu byl asi před půlrokem v Praze odcizen. Krádež však nikde nenahlásil a nový si záměrně neobstaral. Svůj pobyt žádným zákonným způsobem nelegalizoval a pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez víza. Žalobce údajně několik měsíců pracoval v Itálii a poté, když neměl práci, tak v lednu roku 2017 přicestoval linkovým autobusem do České republiky. Zde si sehnal ubytování přes kamaráda a pracoval zde asi 4 měsíce. Ubytování měl v Praze 4 – Braníku.
9. Žalovaný tak dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro vydání dalšího rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný považoval toto opatření za nevyhnutelné a za zcela adekvátní k dosažení stavu, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, jejichž pobyt je v souladu s platnými právními předpisy. Na základě uvedených skutečností přistoupil žalovaný k zajištění žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť existovalo reálné nebezpečí, že by mohl mařit, anebo ztěžovat, výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný považoval úmyslné jednání žalobce spočívající v tom, že zcela vědomě mařil výkon správního rozhodnutí a pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza, za velmi závažné porušení platných právních norem. Žalobce zcela vědomě a úmyslně neplnil zákonem uložené povinnosti a zcela vědomě a úmyslně mařil výkon správního rozhodnutí. Doba zajištění byla dle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ustanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalobce byl následně umístěn do zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách do doby, než bude realizováno správní vyhoštění. Současně bylo vydáno dne 4. 11. 2018 rozhodnutí ve věci správního vyhoštění. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, byla správním orgánem stanovena na tři roky.

10. Žalovaný se také zabýval otázkou možnosti uložení žalobci zvláštních opatření, kdy zákon o pobytu cizinců připouští tři formy těchto zvláštních opatření ve smyslu § 123b citovaného zákona. První formuluje povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit policii a ve stanovené době se v místě pobytu zdržovat za účelem provedení kontroly. Další formou zvláštního opatření je složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince, kterému je vycestování uloženo. Poslední formou je povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policí stanovené. K žádnému takovému zvláštního opatření však správní orgán nepřistoupil, neboť žalobce ze svého předchozího jednání neskýtá potřebnou záruku toho, že by takováto zvláštní opatření řádně plnil a správní vyhoštění bylo realizováno. Žalovaný přihlédl k tomu, že žalobce opakovaně pobývá na území České republiky bez platného cestovního dokladu a víza, ač k tomu není oprávněn nebo bez platného oprávnění k pobytu. Zcela vědomě a úmyslně nerespektoval žádná zákonná rozhodnutí a obecně závazné normy chování. Žalobce rovněž neměl žádný stálý příjem finančních prostředků, tudíž neskýtá finanční záruku.
11. Dále žalovaný uvedl, že dne 8. 11. 2018 požádal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty o udělení mezinárodní ochrany. Tohoto práva žalobce v minulosti nikdy nevyužil, a to ani v případě, kdy mu bylo jiným správním orgánem uloženo správní vyhoštění. Stejně tak tohoto práva nevyužil za celou dobu svého dvacetiletého pobytu na území České republiky ani v jiném členském státě, jak na dotaz žalovaného ve správním řízení sdělil. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl, že nemá v úmyslu požádat o azyl a že mu nic nebrání v návratu do domovského státu a že mu tam nehrozí žádné nebezpečí. Možnost požádat o mezinárodní ochranu žalobce nevyužil po celou dobu správního řízení ale až poté a v době, kdy byl na základě rozhodnutí zajištěn za účelem správního vyhoštění a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty.
12. Dále ze správního řízení, jak žalovaný dále uvedl, vyplynulo, že žalobce dne 17. 1. 2019 požádal Správu uprchlických zařízení Ministerstva vnitra o přemístění do Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí, v tom mu však nebylo z kapacitních důvodů vyhověno. Dne 26. 2. 2019 byl pro účely řízení o udělení mezinárodní ochrany přemístěn do Pobytového střediska v Havířově, kde měl nadále setrvat. Ani to žalobce nedodržel a Pobytové středisko svévolně a bez udání důvodu dne 11. 3. 2019 opustil a do dnešního dne se zpět nevrátil ani tam nikoho nekontaktoval, takže v současné době pobývá neznámo kde. Z dostupných informací bylo zjištěno, že žalobce nemá do současné doby nikde hlášen pobyt. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem je žalobcova důvěryhodnost značně oslabena a jeho konání vzbuzuje důvodnou obavu, že se na území České republiky bude skrývat a že nevycestuje do svého domovského státu, čímž by opakovaně zmařil výkon úředního rozhodnutí.
13. Žalovaný uzavřel, že požadavek na aplikaci zvláštních opatření nelze vykládat tak, že je policie povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu může cizince zajistit, protože tento přístup by byl zjevně neúčinný.

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
15. Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 3. 11. 2018 na Protialkoholní záchytné stanici v Hradci Králové kontrolován hlídkou Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, odboru cizinecké policie, kam byl eskortován pro své předchozí

přestupkové protiprávní jednání v obci Rychnov nad Kněžnou. Žalobce nedisponoval žádným cestovním ani jiným osobním dokladem, hlídce policie pouze sdělil svoje jméno, datum narození a státní příslušnost. Žalobce uvedl, že má svůj cestovní doklad u svého kamaráda v bytě v Rychnově nad Kněžnou, v tomto dokladu má i platné české vízum. Dále uvedl, že v České republice již žije 20 let, takže rozumí českému jazyku, nebyl však schopen uvést adresu, na které by měl jeho zmiňovaný kamarád bydlet. Konstatoval rovněž, že dlouhodobě nemá žádné trvalé bydliště na území České republiky a poskytl pouze telefonní kontakt na údajného kamaráda, který se měl jmenovat T. S. Šetřením na uvedené adrese bylo zjištěno, že tato osoba bydlí v bytě zcela sama a nikomu byt neprónajímá. Následně z šetření vyplynulo, že se žalobce zdržoval v bytě nacházejícím se v tomtéž domě v jiném patře, kde měl žalobce údajně několikrát přespávat. Dále žalovaný zjistil, že žalobce nemá na svou osobu vydáno žádné platné české vízum. Na toto zjištění reagoval žalobce vyjádřením, že je to pravda, že skutečně žádné platné české vízum nemá, protože s ním bylo před jedním rokem vedeno řízení o správním vyhoštění z České republiky, a že ani nedisponuje žádným cestovním dokladem, protože jej někde ztratil a neví kde a kdy. Dále uvedl, že nevycestoval z území České republiky a států Evropské unie, tak jak příslušný správní orgán nařídil, a i přes uložené správní vyhoštění zůstal v České republice, a že si je zcela vědom toho faktu, že pobývá na území České republiky neoprávněně. Dále uvedl, že si zcela záměrně neobstaral ani nový cestovní doklad ani nové potřebné platné vízum nebo jiný doklad týkající se legalizace jeho pobytu na území České republiky.

16. Na základě uvedených důvodů byl žalobce zajištěn dle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a následně byl eskortován k provedení dalších nezbytných služebních úkonů. Poté s ním bylo dne 3. 11. 2018 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Šetřením a lustracemi bylo zjištěno, že mu bylo dne 14. 6. 2017 Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 8 zákona o pobytu cizinců na území České republiky vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie s platností od 21. 7. 2017 do 21. 7. 2018 a byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na dobu jednoho roku. Doba k vycestování dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena na 30 dnů po nabytí právní moci daného rozhodnutí, kdy byl na tomto základě cizinci vydán výjezdní příkaz za účelem vycestování z území členských států Evropské unie. V souvislosti s uloženým pravomocným rozhodnutím ve věci správního vyhoštění byl cizinec označen za nežádoucí osobu a zařazen do informačního systému členských států, a to na dobu od 20. 6. 2017 do 21. 7. 2018. Žalobce uvedl, že žije v České republice 20 let a ani poté, co mu bylo zmiňovaným správním orgánem uloženo pravomocné správní vyhoštění, tak území členských států Evropské unie neopustil, a záměrně nerespektoval platné právní normy České republiky a vyhýbal se uloženému trestu.
17. Dále je ze skutkových okolností projednávané věci zřejmé, že na základě zjištěných informací správní orgán dne 3. 11. 2018 zahájil s žalobcem dle ust. § 46 odst. 1 správního řádu správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce mařil výkon správního rozhodnutí a při pobytové kontrole nepředložil žádný cestovní doklad ani platné vízum. Dne 4. 11. 2018 správní orgán vydal rozhodnutí, ve kterém žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce tří let. Na základě těchto skutečností přistoupil správní orgán k zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
18. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že považuje jednání žalobce spočívající v tom, že vědomě mařil výkon správního rozhodnutí a pobýval na území, ačkoliv neměl žádný cestovní doklad a platné vízum nebo oprávnění k pobytu, za velmi závažné porušení právních norem. Správní orgán je povinen předcházet jednání, které není v souladu se

zákonem. Žalovaný zmínil i předešlé protiprávní jednání žalobce, kterého se v průběhu svého pobytu na území České republiky dopustil, jak ostatně i on sám uvedl do protokolu o výsledku účastníka správního řízení, neboť již v roce 2017 dostal od cizinecké policie rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku a ani tehdy rozhodnutí správního orgánu nerespektoval a území České republiky ve stanovené lhůtě neopustil a ani tak neměl v úmyslu. Žalovaný dospěl k názoru, že svým chováním žalobce demonstroval to, co si myslí o právním pořádku České republiky, jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. Pokud žalobce nesplnil zákonem uložené povinnosti, neskýtá ani do budoucna záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem znovu uložené. Žalovaný rovněž zmínil, že žalobce mařil výkon správního rozhodnutí zcela vědomě, aby nemusel vycestovat do svého domovského státu. Existuje tak nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť z předešlého jednání je jeho úmysl zjevný.

19. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž připomenul, že je vázán rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 79/2010 – 150, podle kterého je povinen se v řízení o zajištění dle § 124 zákona o pobytu cizinců zabývat existencí možných překážek správního vyhoštění v případě, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování známy nebo vyšly najevo. Žalovaný se tedy zabýval možnými překážkami realizace správního vyhoštění do země původu žalobce ve smyslu ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. K uvedené otázce uvedl, že v dané věci vycházel z písemného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky, které si vyžádal dne 4. 11. 2018 v rámci řízení ve věci správního vyhoštění. Ministerstvo vydalo stanovisko, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování, které bylo označeno s ohledem na ust. § 179 zákona o pobytu cizinců za možné. Žalovaný se zabýval i možnými překážkami realizace správního vyhoštění do země původu cizince ve smyslu ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Vycházel přitom z protokolu o výsledku, který byl s žalobcem sepsán dne 3. 11. 2018, v němž žalobce na otázku, jaké je jeho zázemí v domovském státě a rodinné vazby a zda mu hrozí v zemi původu nějaké nebezpečí, uvedl, že návrat do domovského státu by pro něho nebyl problém. Nic mu v tom nebrání, žádné nebezpečí mu tam nehrozí. Dále uvedl, že na Ukrajině bydlí v bytě se svou manželkou a třináctiletým synem. Současně uvedl, že na území České republiky a potažmo i Evropské unie nemá žádnou blízkou osobu. Žalovaný tedy dovodil, že žalobce žádným způsobem neprokázal ani neuvedl, že by mu v důsledku nějakého válečného konfliktu či jiného nebezpečí hrozilo vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. Dále uvedl, že pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí cizinec prokázat dostatečnou míru individualizace, tedy například, že utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám působení vážné újmy, nebo že ozbrojený konflikt probíhá právě v regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval a že nemůže najít účinnou ochranu v jiné části země. Žalobce však sám do protokolu o výsledku účastníka správního řízení uvedl, že mu žádné nebezpečí nehrozí. Z toho důvodu žalovaný konstatoval absenci uvedených překážek a usoudil, že zajištění za účelem správního vyhoštění je možné a je v souladu s čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES.

20. Z napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že se žalovaný s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 79/2010 – 150 zabýval otázkou přiměřenosti dopadů vydání rozhodnutí o zajištění ve smyslu případného zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života. Žalovaný neshledal, že by vydané rozhodnutí o zajištění představovalo nepřiměřený zásah do života žalobce, a to především s ohledem na absenci rodinných vazeb na území České republiky a Evropské unie. Žalobce je ženatý a na Ukrajině žije v bytě se svojí manželkou a synem. V České republice nemá navázány žádné společenské, kulturní a ekonomické vazby, nemá zde legální zdroj příjmů ani nevlastní žádnou nemovitost či movitý majetek větší hodnoty. Dle jeho výpovědi pracoval pouze občas brigádně na různých stavbách. Žádnou konkrétní stálou práci zajištěnou nemá. Neuvedl ani žádné jiné důvody, pro které by

nebylo možné rozhodnutí o zajištění z důvodu nepřiměřených dopadů vydat. V kontextu s těmito závěry pak žalovaný posoudil i závažnost protiprávního jednání žalobce a zvážil rozpor mezi případným zásahem do jeho života a zájmem společnosti na dodržování podmínek stanovených pro vstup a pobyt cizinců na území České republiky.

21. Žalovaný dále zvažoval, zda v případě žalobce nebude postačovat k dosažení účelu uložení zvláštních opatření stanovených v § 123b zákona o pobytu cizinců. K tomu připomenul, že v případě řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem ve věci, kdy správní orgán žádné důkazní řízení nekoná a vychází pouze ze skutečností, které jsou mu známy. Považoval rovněž za zřejmé, že žalobce měl výkon správního rozhodnutí, že nepředložil při pobytové kontrole cestovní doklad, ačkoliv měl povinnost již po předchozím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění si takový doklad obstarat a na území schengenského prostoru pobýval bez víza nebo platného povolení k pobytu již opakovaně.
22. Žalovaný uvedl, že z předchozího jednání žalobce jasně vyplývá, že na území České republiky pobývá bez platného víza nebo povolení k pobytu, tedy neoprávněně, nedává tedy záruku, že bude plnit povinnosti stanovené policií v rámci mírnějších forem rozhodnutí specifikovaných v ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Nerespektování obecně závazných norem chování ze strany žalobce nedává záruku, že bude rozhodnutí o vyhoštění realizováno. Osoba, která vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy nebo nerespektuje uložené povinnosti, neskýtá dle žalovaného záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Dále měl žalovaný za to, že žalobce vědomě lhal ohledně svého cestovního dokladu, když udával různé adresy svého pobytu, na nichž posílal policii, ačkoliv věděl, že žádné platné dokumenty nemá. Vzhledem k tomu dospěl žalovaný k závěru, že důvěryhodnost žalobce je oslabena a jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky bude skrývat, jak to již v minulosti provedl a z území nevycestuje, a tím opakovaně maří výkon úředního rozhodnutí. Navíc žalobce do protokolu o výslechu účastníka správního řízení dne 3. 11. 2018 uvedl, že nemá žádnou stálou práci, pracuje pouze brigádně na stavbách a nemá žádný stálý příjem. Stejně tak uvedl, že nemá žádnou stálou adresu svého pobytu. Žalovaný tak měl za to, že nemohl přistoupit ani k alternativnímu opatření spočívajícímu ve složení finanční záruky. Žalovaný tak měl za to, že zvláštní opatření uvedená v § 123b a § 123c by se v případě žalobce zcela míjela účinkem. Uložení mírnějšího opatření je totiž vázáno na předpoklad, že žalobce bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
23. Krajský soud hodnotil postup žalovaného z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o pobytu cizinců. Ten v § 123b upravuje zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území. Dle odst. 2 lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Dle odst. 4 pak policie takové opatření neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Zvláštní opatření pak jednotlivě upravuje odstavce 1, tato představují možný pobyt cizince mimo zajišťovací zařízení, s povinností hlásit každou změnu pobytu policii a v místě se zdržovat pro možnost kontroly, nebo složení peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, či povinnost cizince osobně se hlásit policii ve stanovené době. Ustanovení § 124 upravuje institut zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, upravuje oprávnění policie zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a to v případech, kdy je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl

nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání – zde odst. 1 písm. b). V odst. 3 je upraven postup policie, která s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění stanoví v rozhodnutí o zajištění dobu jeho trvání. V § 125 shora vzpomínaného zákona je vyjádřena délka možné doby zajištění, tato nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Konečně v ust. § 179 jsou upraveny důvody znemožňující vycestování, a to pro případ důvodných obav, že pro případ vrácení cizince do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Vážnou újmu ve smyslu odst. 1 pak dle odst. 2 představuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, případně též situace, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

24. Aplikací daných ustanovení na projednávanou věc dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné. Postup žalovaného dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl důvodný, neboť z průběhu správního řízení nepochybně vyplynulo nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Je zřejmé, že žalobce vědomě porušoval právní normy, když pobýval na území státu bez cestovního dokladu a platného víza nebo oprávnění k pobytu. Rovněž tak nerespektoval předcházející rozhodnutí cizinecké policie o správním vyhoštění, když území České republiky ve stanovené lhůtě neopustil. Krajský soud je po přezkoumání postupu žalovaného včetně napadeného rozhodnutí rovněž přesvědčen, že žalobce není osobou, která odmítá dobrovolný návrat do země původu. Žádné informace o tom, že by mu případně v zemi původu cokoliv hrozilo, nesdělil, naopak, uvedl, že návrat do domovského státu by pro něho nebyl problémem. Za takového stavu pak správní orgán nepochybil, pokud si po vyžádání Stanoviska Ministerstva vnitra k možnému vycestování cizince zhodnotil daný stav jako situaci, která odpovídá možnosti zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to v délce 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Vzhledem k těmto skutečnostem neshledal krajský soud v postupu žalovaného žádnou nezákonnost či nesprávnost.
25. Krajský soud po zhodnocení celého průběhu správního řízení nemohl rovněž přisvědčit žalobní námitce, dle níž žalovaný dostatečně a přezkoumatelně nevyhodnotil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení §123b a §123c zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný této otázce podrobně věnoval na jeho straně 6 a 7, kde institut zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území nejprve podrobně teoreticky rozebral a pak tyto závěry aplikoval na projednávanou věc. Dospěl ve shodě s názorem krajského soudu k závěru, že uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že žalobce bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložением zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V případě žalobce tedy aplikace zmiňovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců (tedy ust. § 123b a § 123c) nepřipadá vzhledem ke shora uvedenému v úvahu.
26. Lze rovněž konstatovat, že postup žalovaného korespondoval požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 7 As 79/2010 – 150.
27. Krajský soud tedy konstatuje, že se plně ztotožňuje se závěry žalovaného obsaženými v odůvodnění napadeného rozhodnutí a rovněž tak se závěry vyslovenými v jeho písemném vyjádření k žalobě a v celém rozsahu na ně odkazuje.

28. Krajský soud tak shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
30. Ve výroku jmenovaný advokát byl ustanoven žalobci usnesením ze dne 14. 11. 2018, č. j. 31 A 16/2018-18. Odměnu za zastupování vyúčtoval advokát v doplnění žaloby ze dne 29. 4. 2019, v němž uvedl jednotlivé úkony právní služby, které žalobci poskytl. Odměna byla vyúčtována s odkazem na § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů a to za 3 úkony právní služby (porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve věci, doplnění žaloby a kasační stížnost) po 3 100 Kč, a za 3 paušální částky náhrady výdajů po 300 Kč, tj. celkem 10 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. května 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně